

MICHAEL LAWRENCE
BİR JIGGY HİKÂYESİ
MFCUE

FELAKET
KLOZET

Çeviri
Deniz Hüsrev

epsilon®

“Jiggy” kahramanımızın asıl adı değil, lakabıdır. Ve “kıpır kıpır, yerinde duramayan” anlamına gelmektedir.



BİRİNCİ BÖLÜM

Hayatınızı elinizden alınıp klozete atılmış, ardından da üzerine sifon çekilmiş gibi hissettiğiniz oldu mu hiç? Benim oldu. Bu, sadece bir his de değildi. Pazar sabahı uyandığımda bir terslik olduğunu anlamıştım ama ne kadar büyük bir terslik olduğunu anlayabilmiş olsaydım, tam o anda pencereden annemin en sevdiği gül bahçesine atlar ve hayatıma son verirdim.

Sifonun çekilme anına kadar yaşananları ayrıntısıyla anlatsam iyi olur. Bir önceki Cuma günüydü – bir şeylerin ters gittiğini hissederek uyandığım bir başka günün sabahı. Bu sefer sorun burnumdu. Yataktan çıktım, içimde bir korku, ağır ağır banyoya doğru ilerledim. Lavabonun üzerindeki ayna bilmek istemediğim her şeyi bana söylüyordu. Burnumda, çanak anten büyüklüğünde, kocaman bir yumru vardı. “Harika,” dedim, gün boyu benimle ilgili yapılacak şakaları düşünerek... Banyodan çıktım.

Çıktım... Bir şeyin üzerine basıp düştüm... Düşerken de burun üzeri, kocaman bir saksının içine iniş yaptım.

Gün hiç de iyi başlamamıştı.



Gömüldüğüm yaprakların arasından kafamı kaldırıp takılıp düşmeme neden olan şeye baktım.

Kedimiz Stallone kapı girişinde sanki bir muhafız gibi yatıyordu. Benim banyoya girdiğimi görmüş ve dışarı çıkarken beni yakalamak için kendini kapıya atmış olmalıydı. Kedi, bana çelme takmak için eline geçen hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Hedefi ya ben ya da babam oluyorduk. Anneme asla çelme takmazdı. Ona çok tatlı davranıyordu. Aslında bütün dişilere öyle davranıyordu. Annem onun tam bir kadın kedisi olduğunu söylüyor.

“Bilerek yaptın, seni... Seni... Hayvan!”

Stallone’un acımasız yeşil gözleri bana sanki “Erkek sen gel dostum,” der gibi baktı.

En kötüsü saksının içindeki bitkiydi. Saksıdaki yerini alalı sadece bir gün olmuştu ve şimdi, ikinci gününde yapraklarının yarısı ile toprağı halıya saçılmıştı. Annem çılgına dönecekti. Ayağı kalktım, odama koştum.

Yatağımın altını karıştırdım ve aradığım şeyi en sonunda buldum. Hiç değilse matematik alıştırmaları defterim bir işe yaramıştı. Hazır oradayken aylardır tamamlamaya çalıştığım sakız topunu da aldım. Üzerindeki tozu dilimle sıyırdım ve yumuşatmak için ağzıma attım. Bir balıkçı teknesinin içi gibiydi tadı ama bir tat yarışması için çığnemi yordum. Birkaç ay sonra sakızdan topum bir çeşit rekor kırabilecek büyüklüğe ulaşacaktı. Öyle olabilirdi. Eğer Stallone beni sakızın

bir kısmını bitkinin yapraklarını yapıştırmak için kullanmak zorunda bırakmasaydı...

Dizlerimin üzerinde güvenilir matematik kitabımla yerdeki toprakları toplayıp saksıya geri atıyordum ki babam etrafta şortu ve üzerinde “Ben yaşlı değilim, geri dönüştürülmüş bir ergenim” yazan tişörtüyle ortalıkta dolanmaya başladı.

“Ne oldu?”

Yumuşamış sakızı ağzımdan çıkarttım. Bunu yapmak görüldüğü kadar kolay değildi. Az kalsın dudaklarımı yarıyordum.

“Kedi bana çelme taktı, ben de saksıya düştüm.”

“Annen seni cezalandıracak.”

“Ancak aile içinde bir ispiyoncu varsa,” dedim ve yaprakları yapıştırmaya başladım.

“Benden duymayacak, sana izci sözü veririm.”

“Sen izci değildin ki.”

“Bununla ne alakası var? Yapraklar düştü, öyle değil mi?”

“Evet. Onları eski yerlerine yapıştırıyorum.”

“Sakızla mı?” Kafamı salladım. “Akıllıca,” dedi babam. “Ben de olsam öyle yapardım.”

“Çocukken mi demek istiyorsun?”

“Hayır şimdi. Yaşlı kadının bitkileriyle ilişkisini biliyorsun.” Banyo kapısında yayılmış halde duran Stallone’u fark etti ve ayağından tuttu. “Yakaladım!”

Stallone ayağa kalktı ve babama kin dolu gözlerle bakıp kuyruğunu kırbaç gibi sallayarak sıvıştı.

“Uyandın mı Jiggy?”



Annemin sesi alt kattan geliyordu. Babam banyoya girip hızla kapıyı kapattı. Bakışlarımı aşağı çevirdim. Annem sabahlığıyla alt katta, merdivenlerde duruyor ve bana sanki bir suç işlemişim gibi bakıyordu. İşlemiştim – saksısını kırmıştım— ama o bunu bilmiyordu. Yani henüz bilmiyordu.

“Geliyorum,” dedim. Merdivenleri çıkmaya başladım. Kırmızı alarm! Yerde hâlâ birkaç yaprak ve epey toprak vardı. “Geliyorum dedim!”

“Elbiselerimi giymek üzere yukarı geliyorum, senin için sakıncası var mı?” dedi.

Yaprakları kaptığım gibi ağzıma soktum – ağzın faydaları saymakla bitmez— ve aç bir inek gibi çiğnedim, ardından zorlukla yutkundum. Toprağı avuçladım ve pijamamın içine döktüm. Keşke şu anda bisiklet zincirim üzerimde olsaydı ama aksesuar niyetine bisiklet zincirini pijamasının üzerine takan pek kimse yoktu.

Burnumu kaşımak üzere elimi burnuma götürüp doğruca alt katın yolunu tuttum.

“Geç kalacaksın,” dedi annem yukarı gelirken.

“Sana da günaydın,” dedim aşağı inerken.

Karşı karşıya geldik. Birbirimizi teğet geçmek üzereydik. Bahçenin yarısı bacaklarımın arasından dökülüyordu. Dizlerim yere dökülmelerine engel olamayacaktı. Ama tam o anda annem birdenbire durdu ve gözlerini kısıp bana baktı.

“O burnundaki de ne öyle? Toprağa benziyor.”

“Toprak mı?” dedim. “Çok teşekkürler anne. Yani

büyük olduğunu biliyorum ama kararı oluşturan toprak parçası kadar büyük olduğunu da düşünmemiştim.”

Yoluma devam ettim. Kim derdi ki burnumdaki yumru hayatımın dönüm noktası olacaktı. Aslında sonraki altı günün... Haftaya bugün, cehenneme gidip geri dönmüş olacaktım.

İki kez.

